

tryk ved en fast Tidsbestemmelse og sætte et vist Antal Dage i Stebet derfor; om det skulde være 14 Dage eller 3 Uger eller noget længere Tid, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg skal dernæst gaae over til at omtale § 3. I denne Paragraph gives der den kommunale Bestyrelse en temmelig bethelig Medvirking til Sagens Afgjørelse. Det er ganske vist den nemmeste Maade af afgjøre Sagen paa, og jeg anseer den endog for meget praktisk, men der er imidlertid adskillige Ulemper derved. Saavidt jeg erindrer, er der allerede gjort opmærksom paa, at forsaavidt adskillige af Communalbestyrelsens Medlemmer enten selv kunde være interesserede i Sagen eller kunde være i saa nær Familieforhold til Vedkommende, at de ikke kunde betragtes som uvillige Mænd, saa vilde jeg ansee det for i høi Grad urimeligt, om de skulde faae Deel i en saadan Sags Afgjørelse. Paa hvilken Maade man kunde ændre det, skal jeg ikke for Diebliffet omtale; men jeg haaber, at det skal, under en senere Forhandling af Sagen, blive taget saaledes under Overveieelse, at man kan slutte sig til et bestemt Forslag. Jeg gaaer dernæst til § 5. Her finde vi under Nr. 2 med Hensyn til den Kjendelse eller det Forlig, der skal afgjøre en Sag, bemærket, at deri skal omhandles Veiens Begrænsning, baade hvad dens Endepunkter og Brede angaaer. Dens Retning findes derimod ikke omtalt her; men jeg maa ansee det for aldeles nødvendigt, at ogsaa den bestemmes. Den 5te Post under samme Paragraph finder jeg heller ikke helbig, nærmest med Hensyn til Affattelsen. Der gives heri Regler for, hvorledes Erstatningen for Jordts Afgivelse skal fordeles imellem de Vedkommende. Det er aldeles nødvendigt, mener jeg, at der gives en sliq Regel, men her er ikke omtalt, paa hvilken Maade dette Erstatningsforhold skal udfindes, eller ved hvem man skal lade det udfinde. Ganste vist synes det at være Hensigten, at Erstatningen skal udfindes paa samme Maade, som er fastsat i den seneste Lovgivning med Hensyn til de offentlige Veie, men jeg finder dog, at det er en Mangel, at der ikke er sagt Noget derom. I § 8 forekommer det mig, at der gives Anledning til en altfor uendelig og langvarig Forhandling

af den Slags Sager, naar først en Commission, bestaaende af et Udvalg af Communalbestyrelsens Medlemmer, skal behandle Sagen, og denne dernæst gaaer over til den samlede Communalbestyrelse, derfra til Landvæsencommissionen og paa dette Punkt standses og gaaer til Domstolene, for hvilke den maaskee kan svæve i mange Aar. Dette synes mig at blive, hvad vi ellers i daglig Tale kalde et Omsvøbsdepartement. Det forekommer mig, at det vil være meget rigtigt, hvad der fra Ministeriets Side er bestemt, at man henvender sig til Landvæsencommissionen istedetfor til Amtsraadet. Jeg troer, at derved vil for en stor Deel undgaaes unyttig Retsbehandling. Kan man gaae til Amtsraadet, saa mener man jo, at Sagen er saa ubethelig og koster ikke saa Meget, og saa kan man gjerne gjøre en eller anden Paastand, som man maaskee vilde betænke sig paa, naar man faae, at det var et meget kostbart Foretagende. Jeg skal derfor slutte mig til, at Landvæsencommissionen skal behandle Sagen; men jeg troer ogsaa, at vi skulle blive staaende derved. Jeg anseer det aldeles ikke for nødvendigt, at en saadan Sag bringes ind for Domstolene; jeg troer, at Landvæsencommissionen meget godt kan endelig afgjøre den. Derfor taler endnu Et, og det er, at efter Lovforslaget kan Sagen standses for Landvæsencommissionen, og altsaa kan Veiens Istandsættelse udsættes, indtil der er faldet Dom; men det forekommer mig at være høist ueheldigt, navnlig for alle de øvrige Paagjældende, at de maaskee i en Række af Aar kunne komme til at lide under denne Behandlingsmaade af Sagen. Som Følge deraf antager jeg, at en Deel af denne Paragraph kan gaae ud. Der er imidlertid en Bestemmelse i den, som jeg finder meget ubillig, og det er den, at naar Domstolene endelig have paafjendt de Spørgsmaal, — som en Part har forelagt dem —, i hans Faveur, men han har unbladt i betimelig Tid at paatale sin Sag, saa skal Gjenoptagelsen af Veiens Behandling efter Loven kun kunne skee paa hans Betøstning. Sa, man har maaskee indfat dette for at faae ham til at paatale den i rette Tid; men det forekommer mig, at hvis han har Ret i sine Fordringer, bør han ikke selv bekoste Sagens Behandling paa den vidtløftige Maade,